JUN DZSONGUN

MARIGOLD FALU LÉLEK-FOTÓSA

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Prológus

– Ma valahogy különösen nyugodtnak tűnik, Dzsiun kisasszony.

– Így van. Tökéletes nap ez a mai, nem is kívánhatnék többet.

A kissé sötét, homályosan megvilágított mosoda egyik sarkában, ahol csak sejteni lehet az idő múlását, halk hangok váltják egymást. Dzsiun kortyol egyet a frissen lefőzött illatos teából, majd a csészét letéve mélyet szippant a lágy, balzsamos szellőből.

– Hein úr, önből a megszokott, vágyakozással teli illat árad, ahogy mindig.

– Talán ugyanarról a vágyakozásról van szó. Ahogy önnek, Dzsiun, nekem is nagyon hiányzik az édesanyám, akit régen elvesztettem. Anyukámnak szép neve volt, Lilla.

– A szerelem virága, az orgona angol neve, ugye?

– Pontosan. Talán ezért volt édesanyámnak mindig friss, kékeslila virágillata.

Dzsiun tekintete kíváncsian csillan fel, Hein pedig tovább beszél.

– Anyukám valóságos varázslatnak gondolta, mikor a kifejezéstelen arcú emberek a kamera elé állva egy-

szer csak ragyogó mosolyra fakadnak. Ezért készítette el a boldogságkamerát. Ilyen ember volt ő… ilyen melegszívű. Szerette mosolyra fakasztani a szomorú embereket.

– Méghogy boldogságkamera? Jaj de romantikus! Kérem, meséljen még róla!

– A kézikönyv szerint a boldogságkamerába kétféle filmtekercset teszünk: az egyik a boldogtalanságot, a másik a boldogságot rögzíti. Mikor lenyomjuk az exponálógombot, a két érzés egy időben kerül a két különböző filmre.

– Hát ez fantasztikus… Akárcsak azok a kék virágszirmok, ott. Ó… De mondja csak, beszéltünk mi már ilyesmiről korábban is? Mintha derengene.

– Nem, most mesélem önnek először.

Hein nagyot nyel. Már számtalanszor beszélgetett Dzsiunnal a boldogságkameráról. Dzsiun mindig csillogó szemmel, érdeklődve hallgatta a történetet, ezért Hein újra és újra elmesélte neki, miközben megpróbálta örökre szívébe vésni a fiatal nő tekintetét.

Dzsiunnak a szülei elvesztése felett érzett fájdalom miatt milliószor kellett ugyanabba a testbe zárva újjászületnie. Az, hogy végül megtört a varázs, és Dzsiun elkezdhetett megöregedni, egyetlen fényképnek volt köszönhető, amelyet Hein véletlenül készített a boldogságkamerával.

Hiába volt Dzsiun legnagyobb vágya az, hogy befejezhesse a végtelen reinkarnációt, Hein mégis szomorú

volt, hogy azt kell látnia, hogy Dzsiun lassan elveszíti az emlékezetét. Ahogy Hein elnézi Dzsiun hosszú haját, amely szinte egyik pillanatról a másikra változott feketéből hófehérré, ráébred, hogy nem halogathatja tovább a pillanatot.

– Szeretnék önnek adni egy ajándékot, hogy boldoggá tegyem, Dzsiun kisasszony… Valóra szeretném váltani azt, amire ön a legjobban vágyik.

Hein szavaira Dzsiun egy pillanatra visszafojtja a lélegzetét, és mozdulatlanná dermed a nyugodt levegőben. Mikor végre kifújja a levegőt, továbbindul a falióra másodpercmutatója, a szellő pedig végigsiklik mindkét orcáján. Végül Dzsiun határozottan Hein szemébe néz, és így szól:

– Rendben. Köszönöm.

– Foglaljon itt helyet. Hunyja be a szemét, és számoljon el magában tízig. Aztán idézze fel azt a pillanatot, amelyre a legforróbban vágyik. Én ezt az érzést fényképezem majd le. Amikor előhívjuk a képet, ez az érzés valósággá válik.

– Értem.

A lehunyt szemű Dzsiun arckifejezése nyugodtnak, de határozottnak tűnik.

– Nem fogja megbánni, amit választott?

– Azt hiszem, már végigéltem egy hosszú, megbánással teli életet. Ne aggódjon, ez az a pillanat, amire igazán vágyom.

– Értem. Akkor kezdjük…

– Egy pillanatra… Előtte szeretném megköszönni, hogy mellettem volt, hogy önre támaszkodhattam a nehéz pillanatokban, hogy kézen fogott, hogy lefényképezte a lelkemet, és hogy feloldotta a varázslatot. Hein úr, önnek köszönhetem azt, hogy ez az életem nem magányos, hanem meleg és meghitt élet lehetett.

Abban a pillanatban, mikor a boldogan mosolygó Dzsiun befejezi a mondatot, a boldogságkamera egy vidám kattanással elkészíti a felvételt. Dzsiun szemében ekkor évgyűrűkhöz hasonlóan egymásra rétegződő emlékek kezdenek áramlani, a boldog emlékek pedig Hein boldogságfilmjére vésődnek. A csodálatosan leélt élet jelenetei végül elérik a filmszalag utolsó kockáját.

– Én… azt hiszem, igazán boldog voltam.

Hein maga mögött hagyja Dzsiun ellazult, kissé bágyadt hangját, felmegy a tetőre, és a kamera filmszalagjait kiteregeti a szárítókötélre. Abban a pillanatban, amikor Dzsiun Heint követve felér a tetőre, sűrű orgonaillat árad felé, a kezébe pedig két zöld falevél röppen, és lassan egyetlen fényképpé alakul. Amint Dzsiun a képre pillant, az addig körülötte lebegő virágszirmok a fiatal nő könnyein keresztül felszállnak a kék ég felé, és hamarosan Dzsiun is, mintha fénynyalábokra szakadna szét, lassan eltűnik a szirmokkal együtt.

Csak miután az utolsó lehulló szirom megérinti Hein kezét, roskad le ő maga is a földre. Ő már a kezdetektől tudta, hogy egyedül ő az, aki megadhatja Dzsiun számára azt az életet, amelyre a leginkább vá-

gyott. A kivett filmszalag helyére odatapad egy repkedő kék virágszirom. Az ember, aki már eddig is olyan volt, mint egy virágszirom, végül azzá is vált. Lassan oszlik a sötétség, és virradni kezd. A hajnal épp olyan mélykék színnel kel fel, mint a zúzódások Hein szívén.

– A kéklő hajnal tehát azzal a kívánsággal kezdődik, hogy akit szeretünk, az boldog legyen. Ezért lesz a reggelből… reggel.

Hein visszatér a földszintre, belekortyol a megmaradt teába, és a gondolataiba merül. Azt mondják, amire igazán vágyunk, egyszer olyan módon válik valóra, ahogy korábban elképzelni sem tudtuk volna. Vajon mennyi ideig kell még vágyakoznia? Bár a szíve sajog, Hein őszintén fohászkodik azért, hogy Dzsiun boldog legyen.

– Anya, az ilyen pizza nagyon egészségtelen. Inkább szójaszószos tojásos rizst ennék. Menjünk inkább haza, jó? Ne vegyünk itt semmit.

Egy nagy áruház pénztáránál a kicsi Jun hangosan rimánkodik, miközben édesanyja kezét rángatja. Az amúgy is sovány anyuka ahogy összehúzza magát, még görnyedtebbnek tűnik. Az ilyen nagy, erős fényekkel teli térben Jun anyukája mindig igyekszik összekuporodni, hogy minél kisebbnek látszódjon. A pénztárnál álló eladó kelletlen arccal tetőtől talpig végigméri Junt és anyukáját, majd emelt hangon megszólal:

– Ha nem vesznek semmit, legyenek szívesek távozni! Záróra van, rengeteg a dolgunk. Nem látják, hogy feltartják a sort?

– Te jó ég, de megijeszt! Miért tetszik egy gyerekkel kiabálni? Tessék megtudni, hogy én nem itt akarok pizzát enni! Gyere, anya, menjünk innen!

Jun dühösen rámered az eladónőre, majd megragadja anyja csuklóját, aki épp pénzt akar előhúzni a pénztárcájából. Az anya erőtlenül tűri, hogy Jun kivonszolja őt maga után az áruházból. Talán sosem kellett volna megemlítenie, hogy szeretné egyszer megkóstolni

a pizzát. Az utóbbi hónapban sokat nyaggatta anyukáját azzal, hogy pizzát szeretne enni, pedig kilencéves fejjel eddig még egyszer sem kóstolta.

Ha néha meggondolatlanul kimondja, hogy mit szeretne enni, vagy mire vágyik, az anyja és az apja mindig bűntudatos arccal néz rá. Jun anyukája hall ugyan, de beszélni nem tud, ezért amikor a kicsi Jun rimánkodik valamiért, a tapétázásból megmaradt darabokra mindig valami ilyesmit ír: *Sajnálom, kicsim, majd legközelebb… Ígérem.*

Jun, aki kezdetben ilyenkor duzzogva lebiggyesztette az ajkát, idővel hozzászokott ahhoz, hogy ne kérjen semmit.

Néhány napja azonban, amikor elhaladt egy pizzéria előtt, ellenállhatatlanul csábító illat csapta meg az orrát. A gyomra hangosan megkordult… Elbújva figyelte az embereket, ahogy a pizzát eszik. A pizzériában minden vásárló boldognak tűnt. A ragyogó fények alatt csoportokban, nevetgélve osztották meg egymással a nagy, mindenféle feltéttel megrakott pizzát. Sokáig elnézte őket, amikor pedig hazaért, és meglátta az anyját, akaratlanul is ez csúszott ki a száján:

– Anya, figyu… Nem mintha annyira szeretném, de… ha úgy alakul, valamikor vennél majd nekem egy pizzát? De nem olyan fontos… Tudod, ugye?

Az anya, akit meglepett, hogy Jun hosszú idő után először kér valamit, egy pillanatig kifejezéstelen arccal nézett rá, majd egy cetlire ezt írta: *Rendben, kislányom.*

Jun nagyon izgatott lett. Végül egy hónapba telt, mire egy olyan nagy áruházban jártak, ahol pizzát is árultak. De nem az volt a fontos, hogy mennyi idő telik el, és az sem számított, hogy ugyanabba az üzletbe mennek-e, amit Jun legutóbb kinézett. Jun már hozzászokott a várakozáshoz. Valójában ma is szó nélkül el akart haladni a bolt előtt, anyja azonban egyszer csak egy cetlit dugott az orra alá. A cetlin ez állt: *Menjünk pizzát venni!* Jun szíve majd kiugrott a helyéről az izgalomtól. Reggel, az iskolába menet izgatott és egész nap jókedvű volt. Alig várta, hogy véget érjen a tanítás, és csak úgy rohant hazafelé.

– Anya, ez annyira izgi! Ma tényleg eszünk pizzát? Csak nem szülinapom van? Hehe.

Jun anyja karjába kapaszkodva, jókedvűen csacsog, amikor az a munka után hazaér. Amikor a zárás előtti akció idejére időzítve beállnak a pénztár előtt kígyózó sorba, anyja sovány háta valahogy a szokásosnál is görnyedtebbnek tűnik. Jun szíve hevesen ver. Anyukája pénztárcájában két tízezer vonos és öt darab ezervonos bankjegy van. Anyukája, aki egy pillanatig a kártya és a készpénz között habozik, végül a bankkártyát nyújtja át.

– Asszonyom, ezt elutasította a rendszer. Adjon egy másik kártyát.

A pénztáros hangját hallva, ahogy nyersen odaveti mindezt, anyja szeme döbbenten elkerekedik. Hiszen általában csak néhány ezer vonért vásárol a piacon, és hosszú idő óta először veszi elő a kártyát… Hogy lehet, hogy elutasították? El sem tudja képzelni. Már éppen ki akarja fizetni a tizenötezer vont a tárcájában levő bankjegyekkel, amikor Jun hirtelen megragadja a karját, és kirángatja őt a boltból. Nem néznek se jobbra, se balra, amíg el nem érnek a bolt előtt parkoló apuka zöldséges teherautójáig. Ekkor az anyja ingéről leszakad az egyik gomb, és Jun kezében marad. Csak ekkor néznek egymásra. Anyja szemében könny csillan, Jun pedig elfordítja a fejét, mintha észre sem venné. Az anyja arca… annyira sovány. Jun szívét a fájdalom szorongatja a beesett arc láttán, ami az utóbbi időben még vékonyabbá vált. Hiába gyerek még, érzései mélyek, akár egy felnőtté. A bolt bejáratát figyelő apuka sietősen huppan le a teherautóról.

– Hát a pizza?

– Apa, itt nem néz ki jól a pizza. Meggondoltam magam, menjünk inkább haza, és együnk tojásos rizst szójaszósszal! Inkább azt ennék.

Hárman ülnek egymás mellett a teherautó ülésén, és hallgatnak. Az apa végigsimítja borostától fekete állát, és hazafelé veszik az irányt. Mindhárman a kinti tájat bámulják, és nagy-nagy bűntudatot éreznek egymás iránt. De vajon miért kell hogy így érezzünk? Talán

a szegénység az, ami mindennap bűntudatra készteti az embert azok iránt, akiket szeret. Végül Bongszu töri meg a csendet.

– Jun, mit szólnál, ha főznék egy finom, forró tvendzsanglevest káposztával és sütőtökkel, és sütnék mellé ropogós töklepényt is?

– Apu, a káposzta meg a tök már meg is fonnyadt? Pedig azokat muszáj lett volna eladni. Jaj-jaj.

Egy ideje már csak azokat a zöldségeket ették, amik a teherautón megfonnyadtak, mert nem sikerült őket eladni. A friss zöldséget eszükbe sem jutott a vacsoraasztalra tenni. Az apa megsajnálja koravén kislányát, és szó nélkül megsimogatja a gyermek meleg kezét.

– Ma nem a fonnyadtat esszük, hanem a frisset. Apunak ma jól ment a bolt! Lakótelepen árultam, és ma, ki tudja, miért, különösen sok volt a vevő. Gyorsan hazamegyünk, és összeütök valami finomat.

– Hű de jó! Akkor ma töklepény is lesz!

Jun ujjongó hangját hallva Jongmi és Bongszu a messzeségbe bámul, tekintetükben mély szomorúság ül. Ma még mintha a dombon felfelé araszoló teherautó hátát is összekoszolná a szomorúság. *Hová kell tartanunk? Vajon a ház, ahová megyünk, tényleg az otthonunk?* Az öreg, egyszobás bérlakásban fény gyullad. *Otthon vagyunk. Mégiscsak… ez az otthonunk.*